

Ludányhalászi Hírmondó

XV. évfolyam 3. szám

2013. szeptember

„**H**idegen fújnak a szelek, azok nem jót jelentenek” – tartja az ördögösfüzesi népdal századokat átívelő, máig kiható intelme. Karpó – az ősz istennője – láthatatlan kezével ecsetet ragadva ellenkezést nem túrva mártja azt a sárga valamennyi spektrumába, átmázolva a természet rikító, élénk zöld köntösét. Nem is próbál meg ellenkezni, hiszen érzi már; fogytán van az ideje. Feltartóztathatatlanul lopva oson mind előbbre a csontokat velejéig átjáró fagy, elnémítva a Földanya madárdaltól hangos jókedvét. Újabb stációját járja a fény és sötét ősidők óta húzódó, szünni nem akaró harca, hogy kis időre felülkerekedjék az éj mindent átható ridegsége, egyre nagyobb szeleteket lopva, az éltető napsugár jogos jussából. A fényt és meleget óvón, kis őrtüzek gyúlnak az otthonok kandallóiban, kinn tartva a mind egyre hidegebb, kegyelmet nem ismerő őszi s téli napokat.

Bacchusnak dézsmát adózva, szorgos kezek kezdik el szedni a tőkéken érlelődő fürtöket; az apró szemek megkezdik tortúrájukat a zúzó és sötő mindent összeroppantó gépezetében, hogy azután életüket és vérüket adva, az emberi vidámság legnagyobb örömére kiforriják

magukból az évezredek titkos receptje alapján alkotott nedűt.

Szent Mihály lovának gyászos nyomdokain járva, gyertyák százai ragyogják be a virágtengerrel borított nekropoliszokat, kegyelettel adózva évszázadok őseinek emléke előtt. Ilyenkor elmerengünk, vajh mi célból is teremtettünk e világra, ha csak ily csekély idő adatik nekünk ezen a földön. Madách Imre szavai a mélységből előtörve súgja fülünkbe évszázados bölcsességét: „*a cél halál, az élet küzdelem, s az ember célja e küzdelem maga*”. Ki célját eléri, boldog ember, de ezen röpké boldogságnak táptalajt kell nyújtani az újabb küzdelmek megvívásához. Életünk folytonos kihívás; földi létünk valódi értelmét csak akkor nyerhetjük el, ha az előttünk álló ösvények gátjait, buktatóit leküzdve, lépésről lépésre járjuk ki, a Mindenható által számunkra kijelölt utat. Ne féljünk hát mind újabb kihívásokat kitzúzni magunk elé, szem előtt tartva a bölcs mondást, miszerint nem a cél a fontos, hanem az ahhoz vezető út.

E gondolatokkal kívánok a község minden lakójának az előttünk álló fagyos hónapokra erőt és kitartást céljai eléréséhez.

Kovács Krisztián

Rádai Pál naplóbejegyzéséből:

„1713. 1a Octobris örvendeztetet meg a felséges Úr Isten bennünköt egy fiú magzattal, születvén 8 óra tájban este a' hall jegy alatt, kit (mivel fel tettük magunkban, hogy semmi válogatott nevet nem keresünk neki, hanem a' mely a' születés napjaihoz közeleb levén alkalmasab leszén) kereszteltettük Gedeonnak. Engedgye az én Istenem, légyen velem el múltó familiám nevének eő benne és általa való ki terjedése, maga szent nevének ditsőségére, nekünk szüleinek (míg élünk) örvendezésünkre és az atyafiságnak s magyar hazánknak hasznára. Amen”

Helyi Hírek

A Képviselő-testület ülésein történt

A Képviselő-testület a **május 30-án** sorra kerülő ülésén elfogadta a Gyermekjóléti és Családsegítő Szolgálat 2012. évi munkájáról szóló beszámolót, pályázatot írt ki a ludányhalászi Mese kert Óvoda óvodavezető beosztás ellátására.

A **júliusi ülésen** a testület elfogadta a Ludányhalászi Sportegyesület-, valamint a Ludányhalászi Polgárőr Egyesület 2012. évi tevékenységéről szóló beszámolót. Létrejött az Észak-Nógrádi Víziközmű-kezelő Önkormányzati Társulás, valamint módosult a Szécsényi Szennyvíz- Agglomerációs Önkormányzati Társulás Társulási megállapodása.

Az **augusztusi** ülésen a testület felülvizsgálta a talajterhelési díj rendeletét, elbírálta a Ludányhalászi Mese kert Óvoda vezetői pályázatát, rendeletet alkotott a közterületek elnevezéséről és a házszámozás szabályairól valamint szóba kerültek a hulladékkezelési közszolgáltatási díjba érvényesítendő rezsicsökkentés problémái.

(A képviselő-testületi üléseken készült jegyzőkönyveket teljes terjedelmükben a <http://ludanyhalaszi.hu/jkv.html> - internetes oldalon tekinthetik meg)

Iskolai hírek

A nyár folyamán nagyszabású átalakításon esett át az iskola épülete. Közel 48 millió forintos pályázati pénzből kicserélték a külső nyílászárókat, a talajvíz elvezetésének érdekében megtörtént az udvar draincsövezése, a külső homlokzat szigetelése, az iskola déli oldalán az út burkolása, valamint az épület akadálymentesítése. Az önkormányzat 12 millió forintos saját finanszírozásával felújításra került a vizesblokk, átalakításra kerültek a fiú- és leányöltözők, megújult az ebédlő. Szintén önkormányzati pénzből került felújításra a tető, kapott új burkolatot a zsibongó, valamint a belső festéssel-burkolással belülről is megszépült az iskola épülete.

Az iskola ünnepélyes – konferenciával és kiállítással egybekötött – átadása és névadója, szeptember 27-én lesz.

Az őszi folyamán megrendezésre kerülnek a szokásos ünnepek. Minden hónap első hétfőjén fogadónapot tartunk az iskolában. November közepén kerül sor a nyitott napra, ahova a leendő iskolások szüleit is szeretettel várjuk.

Az őszi szünet október 28-án kezdődik, az első tanítási nap november 4.

Szemétszállítás változás!

2013 IV. negyedévében ismételten kéthetente (páros heteken) történik a szemétszállítás!

Rövidsarok

- 2013. augusztus 16-tól új igazgatót kapott a Ludányhalászi Mese kert Óvoda, Ádámné Nagy Tímea személyében, akinek sok sikert kívánunk tervei megvalósításához. Demus Ottónénak – aki 17 évig vezette az intézményt, és aki továbbra is az óvodánál marad, mint óvodapedagógus és élelmezésvezető – ezúttal is köszönjük a közel 20 éves vezetői munkát.

- Szeptember 27-én kerül sor a Ludányhalászi Ráday Gedeon Általános iskola ünnepélyes átadására és névadójára, mely összekapcsolódik Ráday I. Gedeon születésének 300. évfordulója alkalmából rendezett tudományos konferenciával, kiállítással, valamint emléktábla avatással.

- Szeptember 28-án kerekedik fel ismételten a szüreti felvonulás. A korábbi éveknek megfelelően, a menet a horkai falurészen kezdi el menetelését, majd a szokásos megállóknál (Horkai buszmegálló, „Miki” söröző, polgármesteri hivatal, halászi üzlet, halászi külső buszmegálló) az erre az alkalomra betanult táncot mutatják be a helyi fiatalok. A napot az elmaradhatatlan szüreti bál zárja, a művelődési ház nagytermében. A tavalyi évhez hasonlóan, idén is meghirdetjük a legszebb házeleje versenyt. A legötletesebben - legszebben feldíszített házak gazdáinak nyereménye: 1. díj: 2 m³-, 2. díj 1,5 m³-, míg a 3. díj 1 m³ tűzifa. A díszítéshez használhatnak tököket, mindenféle zöldséget, gyümölcsöt, szőlőt, mellyel még díszesebbé tehetik az idei szüreti rendezvényüket.

Sorsok, emberek

„Mindenért, mindig meg kellett küzdenem”

(A válaszadó Sisa Tibor)

Községünk lakói közül kevés az az ember, akinek nevét és arcát országszerte ismerik, sőt Európában és a Közel-Keleten is elismert szakember. Mikor tavaly az interneten megláttam, hogy egy holland sportújság címlapjáról néz rám, tudtam, hogy ő lesz a következő, akit meginterjúvolok. Ennyiből már gondolom, hogy sokan rájöttek, Sisa Tiborról – tanárról és edzőről - írok. Azon szerencsés emberek közé tartozom, akiknek volt szerencséje ezzel a páratlan emberrel együtt dolgozni. Fiatal tanító néniként kerültem a községbe, Tibor pedig akkor tért haza Kuvaitból, amikor megismerkedtünk. Nagy alázattal figyeltem, hogy minden gyereket maga köré gyűjtött, hogy az iskola már reggel hétkor megtelt gyerekzajjal, mert jöttek edzésre. Fiúk – lányok együtt fociztak. S a meccs folytatódott szünetekben és délután is. Ha rossz idő volt, foci helyett a pingpong labda került elő a szünetekben. Két éven keresztül ügyeltem vele, könnyű dolgom volt. Ha végigment a folyosón mindenkire volt egy-két jó szava, de ha rendetlenkedést tapasztalt, röpködtek a 30-40 fekvőtámaszok. Gyerekek és szülők egyaránt szerették és tisztelték. Nagy kincs volt a ludányi iskolában, főleg, hogy ő volt az egyetlen férfi a tanári karban. Azóta elváltak útjaink, mindketten más-más irányba mentünk, de a mai napig is szívesen dicsekszem vele, hogy valamikor Ő a kollégám volt. Azóta az ország több pontján edzősködött, most éppen Gyirmóton. Mivel a ritkán van itthon, így az interjú a világháló segítségével jött létre.

– Ipolytarnócról származol, hogyan került egy falusi fiú a focipályától a legmagasabb csúcsig, hogy az év edzőjének választották 2008-ban?

Mondhatnám rögs út vezetett odáig, hogy NB1-ben 160 meccsen és a Magyar ifjúsági válogatottnál több mint 100 alkalommal üljek kispadon. Az NB2-öt már nem is számolom. „Se rokona se ismerőse nem vagyok senkinek ” mint ahogy a költő mondja, de nem volt befolyásos barátom sem, aki” egyengette” volna az utamat. Én nekem mindenért mindig meg kellett küzdenem, nekem soha semmi nem hullott még az ölembé. De ez így is van jól, úgy gondolom. Mert attól kihívás valami, hogy nehéz. És ebből lehet a legtöbbet profitálni az életben. Olvastam, hogy egy amerikai kimutatás szerint azok az emberek, akik a lottón nyertek óriási pénzeket, két éven belül szegényebbek voltak, mint a nyereményt megelőzően. Ami ugye azt jelenti, hogy ha valamiért nem kell megküzdeni, azt nem is igen tudjuk megbecsülni. Ezért is fontos a tanulás, az igyekezet a küzdés és ez fog igazán majd kamatozni az életben. Tanárként, edzőként én igyekeztem diákjaimat, játékosaimat is mindig abba

az irányba terelni, hogy nem kell félni a nehézségektől, sőt, ez az, ami majd később segíti őket az életben. A könnyű út és ne adj Isten a „görbe” majd fájdalmat hozhat. Ezt a szemléletet valószínű szüleimtől, nagyszüleimtől, bátyáimtól és a falu közösségétől kaphattam. Mert én mindig büszkén vallottam, hogy falun nőttem fel, itt palóc országban, ahol ugye a régi időkben még mindenki figyelt mindenkire. Így pedig óhatatlanul is igyekezett mindenki az elvárásoknak megfelelni. Ebből pedig már rossz nem sült ki. Tehát nevelte minden és mindenki a felnövekvő nemzedéket. Csak egy példát mondok, édesapám, aki megjárta a Don kanyart is és kitüntetés is szerzett a haza védelméért, nagyon szigorú ember volt, és szigorúan nevelte a három Sisa gyereket. Minálunk, a család a haza a hit a tisztesség sérthetetlen volt. Ezt nevelték belém és mondhatni belénk errefelé a családok és az emberek. Tehát a Sisa-családban vagy a falunkban meg kellett felelni. Ami ugye fiatalon még terhes volt, de ma már az utat szinte végig járva, sosem lehetek elég hálás azért, hogy így neveltek és ilyen értékrendet alakítottak ki. Nekem nagyon sokat segített, hogy ne tévelyedhessek el. Mert el kell mondani, manapság, mind a labdarúgásban, mind egyéb más területen is vannak, akik ezzel szöges ellentétben gondolkodnak és cselekednek. Ami aztán csak évek múlva látszik, hogy ki milyen oldalra sodródott, de akkor már sokszor késő azoknak, akik nem az egyenes utat választották. Ezzel az alappal lettem tanár. Természetesen tanárként és edzőként én igyekeztem átadni, amit én kaptam, bár úgy látom, sajnos egyre kevésbé örülnek ennek a mai kor emberei. Mintha a káosz, hiteltelenség jobb lenne és a zavarosban így jobban lehetne halászni. Én viszont mindig is felvállaltam, hogy nem csak az aranyos tanár bácsika vagyok, hanem az, aki ha kell a nevelési részét is bevállalja. Nem igazán népszerű ez, de tudom és hiszem, hogy éppen manapság ez nagyon fontos. Utólag, az idő múlásával ennek meg van a jutalma, még ha akkor nem is rajongtak érte, de én nem a népszerűségért kaptam a diplomámat, hanem, hogy tanítsak, és ha kell, neveljek. Annak örülök, hogy erre jó visszajelzéseket kapok, mikor találkozok egy-egy régi tanítványommal, vagy volt labdarúgómmal. És most boldogan mesél a régi szép időkről és arról, hogy milyen fontos volt neki akkor az az időszak, és ma már tudja, hogy nem miatta, hanem érte voltam szigorú. És ma már köszöni ezt. De visszakanyarodva a labdarúgáshoz és edzőséghez, azt kell, mondjam, én nem is gondoltam, hogy valaha is focival keressenem a kenyerem. Már kisgyerekkoromban tanár akartam lenni, vagy volt egy nagy álmom még, hogy tengerész leszek. Lassan számot is vethetek, mert nem vagyok már olyan fiatal, és azt kell, mondjam, hogy sikerült is mindkét álmom. A szeretett tanárságot elértem. Emellett taníthattam, nevelhettem még sok-sok labdarúgót és edzőt is, mert ott is elkél az ilyesmi. De az edzősködés a tengerész álmomban is segített, mert nagyon sok várost, országot, tájat megismerhettem. Szinte Európa minden országában jártam, de Ázsiában és Afrikában is, még a messzi Japánba is eljutottam.

Amíg nem jöttem Ludányhalásziba tanítani, addig igyekeztem a legmagasabb szintig eljutni. Ez a második ligát jelentette. De az idő eljött és a régen várt tanítást elkezdhettem. Emlékszem mikor először jöttem a ludányhalászi iskolába. Nagyon jó érzés volt, olyan, mint mikor révbe ért valaki. Nagyon büszke voltam, hogy tanár úrnak, vagy tanár bácsinak szólítottak. Érdekes, mert sokszor ez kopni szokott, de bennem egyre jobb és otthonosabb érzést hozott. Nagyon jó kollégáim voltak. Felnéztem rájuk és örültem, hogy velük dolgozhatok. Icu néni és utána Zsédelyné Tóth Mária igazgatta iskola a környék egyik legjobb intézménye lett. Jó volt átmenni reggelente és új napra ébredni.

Sorsok, emberek

De közben az edzőség is haladt. Örültem, hogy az iskolával együtt megtehetem mindkét munkámat. Sajnos ez később elvált. De még ma is azt mondom, hogy a tanítást és edzősködést együtt csinálnám, ha lehetne. De akkoriban volt olyan kérés, ami válaszút elé állított. Vagy az iskolaigazgatóság vagy a foci. Most is mondom, hogy a kettőt lehetett volna együtt csinálni, sőt még az iskola kamatozott volna szerintem abból, amit én elképzeltem, azaz, hogy én labdarúgóosztályokat szerettem volna kialakítani, ami valószínű az iskola létszámot erősen megnövelte volna. Így pedig nem igen kellett volna attól tartani, hogy a létszám miatt veszélybe kerülhet egy ilyen nagy múltú iskola léte. Remélem nem hangzik nagyképűségnek, de már az edzői nevem miatt is nagyon sok gyerek és szülő hozta volna ide tanulni és focizni a környékből a tanulókat. Nem így lett, bár én még nem adtam fel ennek az álomnak a megvalósítását, és elérni azt, hogy összekötöm a tanítást a labdarúgással. Majd talán egyszer valahol és valamikor ez bekövetkezhet.

Innentől már sok minden a nyilvánosság előtt történt, így már az edzői pályám könnyen lekövethető. Tatabánya, Magyar Ifjúsági Válogatott, Diósgyőr, Budapest Honvéd, Kaposvár, és ismét visszahívtak a Diósgyőrhöz, most pedig Gyirmóton, egy családias korrekt klubnál dolgozom. Lettem év edzője harmadik, második, és első helyezést is ennyi idő alatt, voltam az edzőképzés igazgatója, az edzőbizottság elnökségi tagja, lettem magyar kupagyőztes, értem el Európa bajnokságon 3. helyezést és jutottam ki világbajnokságra, és még sorolhatnám. Tehát mondhatom én jól jártam, hogy ezt az utat kellett választanom, de nem titok, valahogy az iskola csak hiányzik, és keresem a gondolatokat, hogy ment-e volna együtt. Szerintem igen. Egy biztos, ez esetben, gyerekekben és munkában nem lett volna hiány. De ma már ez csak elmélet.

– **Mikor és hogyan kerültél Ludányhalásziba?**

Már pár szót ejtettem arról hogyan kerültem Ludányhalásziba, és az iskolára is kitértem kicsit. Talán azt még el kell mondanom, hogy mikor 1989-ben Ludányhalásziba kerültem, úgy volt, hogy csak egy évre jövök, mert a következő évben a salgótarjáni Petőfi labdarúgó tagozatos általános iskola tanára leszek. Egyszer csak azt vettem észre, hogy otthonra leltem itt. Ide költöztünk a családdal. Bár hozzá teszem én mindig is ipolytarnócinak vallom és érzem magam, az a szülőfalum. De Ludányhalászi fontos nekem és életem részévé vált. Szeretek itt lenni, de a biztos pontom Ipolytarnóc. Ott nőtem fel, ott szeretnék megöregedni majd a feleségemmel, és majd unokát sétáltatni az Ipoly partján. Itt egy szó erejéig megállnék, és rámutatnék, ha már tanár vagyok, hogy a magyar nyelv milyen szép és kifejező, mint ezt az a szó is mutatja, hogy feleség. Azaz valaminek a fele. Ez nálunk szó szerint így van, ő az én felem, nélküle semmit nem értem volna el. Mindenkinek azt kívánom, hogy ilyen családjá legyen. Természetesen büszke vagyok a fiamra, aki valahol egy kicsit az én vagy mi utunkat is járja. Itt a falu tanárai, a kollégáim tanították, ugyanolyan odafigyeléssel, mint bárki mást. Ma már nyelveket beszél, diplomája van, és most kezdi a második diplomáját. Sosem felejttem el mikor „összefutott” a család az iskola folyosóján, és ha csak egy pillanatra is, de mindenki összenézett és tudta, hogy jó helyen van. Igazán szép pillanatok voltak. Nekem az iskola mindig a saját boldog gyermekkoromat juttatta eszembe a gyermek zsvivajjal. Micsoda szó megint, nem ordítózás, hangoskodás, hanem zsvivaj. A nosztalgia is fontos szó. Én csak szépre és jóra emlékszem az iskolával kapcsolatban. Nem igazán szoktam ott kísérteni ahonnan elmentem. Nem is titkolom, sok-sok éve nem tanítok már itt, de az óta csak egyetlen egy alkalommal voltam az iskola épületében, mikor osztálytalálkozó volt, minden volt diák számára. Igaz mikor a kutyámat sétáltatom, sokszor átmegyek az iskolaudvarra, leülök a salakpálya melletti kispadra, melyet még annak idején Eszti néni és osztályával állítottunk oda, azok alá a fák alá, amiket csemeteként mellé ültettünk, hogy majd egyszer árnyékot adnak a gyerekeknek. Már nagyok, és lassan öregek. Sok minden megváltozott. Sok kollégám már nem dolgozik, van aki már sajnos nincs is köztünk. Nem csoda, hogy néha csak ülök ott és úgy néz ki mintha a salakpályát nézném és eszembe jut minden gyerek arc, aki ott tudott igazán felhőtlenül boldog lenni. De csak forognak a gondolataim. Sokat gondolok arra, megkapják-e a tanárok azt a tiszteletet, szeretetet, ahogy és amennyit tettek a gyerekekért, a felnövekvő nemzedékért...

– **Élhetnél az ország más-más pontjain, sőt külföldön is, attól függően, hogy hol edzősködsz, mégis maradtál. Miért?**

Talán amiket mondtam eddig már érthető. Én itt vagyok otthon. A világon pedig kell lennie egy helynek ahol otthon vagyunk. Nekem ez a vidék, a palóc föld, az Ipoly völgye, a határ mente az a hely ahol köszönnek a fák, a hegyek, és közel van a szülők és a testvér sírja. Nem vonz a nagyvárosok durva zaja, a „fatornyos kis falum”, ami mindig hazavezet. Igaz láttam már felhőkarcolókat, gazdagságot, és nagy autókat. Talán, ha nagyon akartam volna jutott volna belőle egy szelet nekem is. De ki tudja milyen „ára” lett volna, és én nem ezt láttam, tanultam. Nem ez az én stílusom. Pedig szinte minden évben el akart minket költöztetni, valamelyik csapat. Már az elején tudtuk, hogy én edzősködök is bárhol, a család és az otthon az itt lesz. Ide mindig haza lehet jönni és nem elveszni az élet sodrásában. Úgy gondolom, ha nem történik valami olyan, ami tőlünk független „égszakadás”, innen akarok úgy búcsúzni, hogy az emlékekben egy hű palócként maradjak meg.

– **Mint tanárembernek, mi a véleményed a mindennapi testnevelés órákról?**

Az, hogy kár volt és talán hiba is annak idején megszüntetni. Mert ugye én már láttam és átéltem egy két dolgot a koromnál is fogva. Volt már ez a kezdeményezés, és akkor is jónak tartottam. Természetesen az ötletekből, sosem fogynak ki azok, akiknek éppen ki kellene, és megszüntették. Talán azért mert a tanároknak így sok lesz az órájuk és fizetni kellene ért. Ezt nem tudom pontosan, de elhalt ez a mindennapos testnevelés kezdeményezés. Éppen akkor mikor a gyerekek tömegével ültek a számítógép elé. Azaz még a falusi gyerekek is „elfelejtettek” mozogni. A mindennapos edzés többek között azt segíti, hogy rászokjanak az egészséges életmódra. Én arra vagyok az iskolánknál többek közt büszke, hogy mi már a kilencvenes években mindennapos testnevelést tartottunk. Az iskola vezetése és a kollégák ezt preferálták. Talán még az akkori tanulók is emlékeznek, hogy még tízperces szünet sem telt el valamilyen mozgás nélkül. De mi már öregebbek tudjuk, hogy az élet mindig egy olyan periodicitás, amikor visszatérnek olyan dolgok, amik már egyszer jól üzemeltek. Remélhetőleg ez nem tűnik ismét el, hogy majd valaki sok év után ismét kitalálhassa.

Kedves Tibor! Kívánok neked további sok sikert és elismerést a munkádhoz.

Bódiné Fenyvesi Mónika

Helyi érték / Sajtóközlemény

Ludányhalászi Polgárőr Egyesület életéről és munkájáról

Ezen a fórumon szeretném megosztani a lakossággal a Polgárőrség működő tevékenységét. Jelenleg az Egyesületnek 14 aktív tagja van, ezzel a létszámmal megoldjuk a kitűzött célokat és a ránk bízott feladatokat, igaz még a szomszéd településeken is be tudunk segíteni. Lehet, hogy sokan nem ismerik mi is egy településen a Polgárőrség feladata, ezt egy pár gondolatban szeretném önökkel megosztani röviden.

Járőrszolgálat. Figyelőszolgálat. Jelző-őri tevékenység; Lakossággal való együttműködés; Közrend, közbiztonság védelme; Polgárok és javaik védelmében való közreműködés; Rendezvények biztosítása, és még sorolhatnám. A rendőrséggel napi szinten tartjuk a kapcsolatot, hiszen sok problémát tudunk közösen megoldani. Egy pár gondolatot a 2013. év első félévi bűncselekmények helyzetéről. Ludányhalásziiban a Rendőrségnek 14 esetben kellett nyomozást, illetve eljárást kezdeményezni.

Testi sértés: 3 - Lopás: 3 - Betöréses lopás: 1 - Egyebek: 7

Egyesületünk is nagyban kivette a részét bizonyos bűncselekmények felkutatásában, illetve kialakulóban lévő cselekmények megfigyelésében. A lakosságnak és főleg az idősebb korosztálynak tudunk segíteni az úgynevezett besurranó tolvajok, árusok, ál-gázóraleolvasók, felvásárlók stb. felkutatásában falunkban. Itt ragadnám meg az alkalmat, hogy sokkal nagyobb figyelmet fordítsunk vagyunk, javaink megóvása érdekében. Azt is figyelembe kell venni, hogy sem a Rendőrség, sem a Polgárőrség nem tud ott lenni mindenütt, de közös összefogással még nagyobb biztonságot tudunk kialakítani falunkban, bizalommal forduljanak úgy a polgárőrség vezetéséhez, mint a körzeti megbízotthoz is.

Úgy gondolom, minden egyesületnek vannak a jövőre nézve terve, így nekünk is. Létszámbővítés, ezen belül a fiatalok bevonása, hiszen az átlag korosztály lassan a negyvenet éri el. Jelen helyzetben ezért várjuk a fiatalok jelentkezését. Eszközök vásárlása; ruházat bővítése, de még egy polgárőr autó igénylése is folyamatban van.

Igaz a mai gazdasági helyzet nem igen biztató, de próbálunk talpon maradni.

Megköszönöm a lakosság eddigi segítségét, és bízom abban, hogy még szorosabb együttműködés alakul ki.

Sútor Csaba
egyesület elnöke

Támogatás Ludányhalászi községben

A 2010. június 1-én és a 2010. június 21-én lehulló nagy mennyiségű csapadék következtében több létesítményben keletkezett jelentős kár a községben.

Ludányhalászi község Önkormányzata sikeres támogatási pályázatot nyújtott be "Az árvíz sújtotta Ludányhalászi településrekonstrukciója" címmel az Észak Magyarországi Regionális Fejlesztési Tanácshoz.

A támogatási szerződés keretén belül megújult a II. Rákóczi Ferenc Általános iskola, cserére kerültek a külső nyílászárók, külső hőszigetelést kapott az épület és megvalósult az iskola projektarányos akadálymentesítése is valamint az iskola területének víztelenítése. A beruházás finanszírozása az Európai Regionális Fejlesztési Alapból, valamint a Magyar Köztársaság 2011.évi költségvetéséről szóló 2010. évi CLXIX. törvény alapján a XIX. Uniós Fejlesztések fejezet Észak-Magyarországi Operatív Program jogcímcsoport Új Széchenyi Terv Támogatási pályázat: ÉMOP-3.1.2/E-11-2011-0003 előirányzatából 95 %-os intenzitású 47 889 628 Ft vissza nem térítendő támogatást kapott.

A beruházás a Quadrát Kft tervei alapján és lebonyolításával valósult meg.

A közbeszerzési eljárás eredményeként a kivitelezésre a KASZA ÉPSZER Kft kapott megbízást.

A beruházás az iskola év kezdetére befejeződött

Sorsok, emberek

Akik 40 évet tudhatnak maguk mögött

A Falunapon elbúcsúztatták azokat az önkormányzati dolgozókat, akik az idén nyugdíjba vonultak. Kovács Jánosné és Liptayné Palotás Erika, immár 40 munkával eltöltött évet tudhatnak maguk mögött. Mindketten korukat meghazudtolóan mai napig aktívak és fiatalosak. Szerintem senki sem gondolná, hogy ma már a szó szoros értelmében is nagymamakorba léptek. Mivel mindkettőjükkel munkakapcsolatom volt hosszú évekig, kíváncsi voltam, hogyan élik meg, hogy reggelente nem ébreszti őket már a vekker.

Kovács Jánosnéval – vagy ahogy mindenki ismeri: Marikával – tíz évig dolgoztam együtt az általános iskolában. Ha rá gondolok, az jut eszembe, hogy pedálos kiskocsijával hóban, fagyban, esőben, kánikulában hozta a finom ebédet. Arcán mindig mosoly tükröződött. Minden gyerkőcöt ismert, s talán jobban tudta, hogy mi a kedvenc ebédjük, mint az anyukájuk. Az ebédlőben mindenkihez volt egy-két jó szava, s aki rendetlenkedni vagy játszani mert az étellel, azt leteremtette.

- Marika, ceglédi születésű vagy, majd a fővárosban éltél, hogy kerültél Ludányhalásziába, az óvodába?

A válasz nagyon egyszerű, idejöttem férjhez 1978-ban. A szakmám magas-építőipari gépkezelő, de a megyében ezzel nem lehetett elhelyezkedni, így Salgótarjánban dolgoztam először négy évig a Síküveg gyárban. Majd megszülettek a gyerekek, s míg kicsik voltak, nem akartam messzire eljárni, dolgozni. Ekkor adódott az a lehetőség, hogy az óvoda konyhájára felvettek, mint konyhai kisegítőt 1982-ben. Aztán ott maradtam egészen nyugdíjig.

- Azt említetted a bevezetőben, hogy mi az iskolában dolgoztunk együtt. Hogy is van ez?

Déllelőtnként az óvodában voltam, ott segédkeztem a főzésben a szakácsnőknek, Iréknének és Magdinak. Sokszor 160-170 emberre is főztünk (óvoda, iskola, öregek), s már a végére én is beletanultam a szakmába. Délben megpakoltuk a nyugdíjasok ételhordóit, utána pedig a kondérokot feltettük a „négykerekűre” és indultam az iskolába ebédeltetni. Volt, hogy 70-90 gyerek is ebédel, főleg az utóbbi években. Aztán egy pár éve „motorizáltak”, mert már busz vitte le az ebédet.

- Olyan voltál az iskolában, mint egy tanító néni, ha kellett dicsértél, ha kellett megfenyítettél. Te erre, hogy emlékszel vissza?

Nagyon szerettem a gyerekeket, hálásak voltak mindennap. Megdicsérték a finom falatokat. Sokat beszélgettünk az ebédlőben, hiszen már ismertek az óvodából. Aztán az utóbbi időben valami megváltozott. A gyerekek agresszívebbek, tiszteletlenebbek lettek. Elmaradtak a kedves, jó szavak. Sajnálom a mostani pedagógusokat, nehéz dolguk van a felnövekvő generációval.

- Hogyan telnek most a napjaid? Mik a terveid?

Sokkal nyugodtabb vagyok, nem kell stresszelnem. Mindenre jut időm, ami az elmúlt 40 évben elmaradt. Három unokám van, folyamatosan kényeztetem őket, amíg bírom, s ameddig ők igénylik. Persze próbálom kímélni is magam, hiszen a sok munkától tönkrement a kezem, s állandó orvosi kezelésre szorulok miatta. Ha lehetne, még mindig dolgoznék, mondjuk 4 órában. Anyukám 81 éves és még mindig aktív, rendszeresen lejár hozzánk Pestről. Remélem, ezt örököltem tőle.

Szeretek itt élni, megszoktam az ittenieket, s szerintem jól beilleszkedtem. Szívesen veszek részt és segítek a közösségi rendezvényeken, amíg szükség van rám. Tehát köszönöm szépen, jól vagyok.

Marika kívánok neked sok-sok nyugodt, aktív egészséges évet.

Liptayné Palotás Erikával – vagy ahogy mindenki ismeri Erika óvó nénivel – is hosszú évek óta ismerjük egymást. Négy évig volt a lányom és csoportjának vezetője, emellett az óvoda-iskola átmenet miatt folyamatosan munkakapcsolatban is voltunk. Tettrekészségét, energiáját, kreativitását sokszor irigyeltem. Sokan nem tudják, vagy nem is gondolnák, hogy mennyi munka és türelem kell ahhoz, hogy egy csoport három évesből, iskolaérett hétéves gyereket neveljünk. Ugyanis az óvoda nem gyermekmegőrző, mint ez sokan gondolják. Tapasztalatból tudom, hogy nap, mint nap ismeretekkel, versekkel, dalokkal gazdagabban tért haza a lányom az óvodából. S ezért köszönet neked Erika, s természetesen. Zsuzsa és Rózsa óvó néniknek is.

- Erika, te is felnőtt fejjel kerültél ide Ludányhalásziába. Mikor is történt ez?

Polgárról származom. Óvónői pályafutásomat a Tiszai Erőmű óvodájában kezdtem. Majd 1981 tavaszán kerültem Ludányhalásziába, s helyezkedtem el a község óvodájában. 27 év alatt sok kisgyermek nevelésével foglalkoztam, s később már a hajdani csoportom csemetéi is hozzám jártak.

- Az óvoda helyett, mégis az iskolából mentél nyugdíjba. Miért?

Sorsok, emberek / Helyi érték

Azt mondják amennyit tanultál, annyit érsz. Én önköltségen szereztem második, nevelőtanári diplomámat. Hát ez lett az én veszem. Életem legfájóbb pontja volt, amikor az átszervezések miatt az óvodából átkerültem az iskolába. Mivel akkor egy intézmény voltunk, s az óvodában kevés gyerek volt, valakinek mennie kellett. Az iskolába meg napközis nevelőre volt pont szükség, így odakerültem, s nem az utcára. Nagyon bántott, hogy én voltam a legrégebbi „bútordarab” az óvodában, mégis nekem kellett távoznia. De ez már a múlt.

- Hogyan emlékszel az elmúlt 5 évre vissza?

A szó szoros értelmében vért izzadtam az első két évben. Vegyes napközis csoportot kaptam 32 gyerekekkel, akik 6 és 13 éves kor között voltak. Emellett heti három órában még visszajártam az óvodába, egyrészt, hogy hasznosítsam az óvónői diplomámat, másrészt pedig, hogy ne szakadjak el végleg az óvodától. Nagyon sok idő kellett, míg betörtem a gyerekeket és én is beletörődtem a váltásba. Nagyon nagy volt a különbség az óvodai és az iskolai nevelés között. Nem mindegy, hogy aranyos kisgyerekeket, vagy lázadó, problémás kiskamaszokat, kamaszokat nevelünk. Nagy türelemmel és kitartással, no meg változatos délutáni programokkal sikerült megszélesíteni őket. Amikor Vali tanító néni nyugdíjba ment, az ő helyét vettem át, mint osztályfőnök. Ez már sokkal jobb volt. Kevesebb gyerek és legalább egy korosztályból. Az elmúlt két évben pedig egész napos tanítási rendszerben tanítottam készségtárgyakat 1-2. osztályban. A másodikosok osztályfőnökeként mentem nyugdíjba.

- Milyen terveid vannak a nyugdíjas éveidre?

Most szeptember 2-án, amikor a gyerekek ünneplőbe mentek az iskolába, az évnitóra, akkor tudatosult bennem, hogy nekem már nem kell mennem, nyugdíjas lettem. Egyelőre élvezem a szabadidőt. Szívesen ténykedek itthon, befőzőgetek, foglalkozom az unokámmal. Ha volna rá lehetőség, szívesen dolgoznék tovább, pl. vigyáznék más gyerekeire, hiszen ehhez értek igazán.

Kedves Erika kívánom, hogy erőben, egészségben még sokáig élvezhesd a nyugdíjas élet minden örömeit.

Bódiné Fenyvesi Mónika

Balla Mihálytól a Bikiniig

(Sokan vendégeskedtek és mulattak velünk az idei falunapon)

Idén 7. alkalommal került megrendezésre Ludányhalásziiban a Falunap. Mivel az Önkormányzat jelentős pénzüsszeget nyert EU-s pályázaton, így háromnapos rendezvénysorozatot sikerült megvalósítania 2013. június 7-e és 9-e között. Az égiek is kegyesek voltak hozzánk, hiszen egy pár perces esőszemérgés kivételével kellemes, meleg időnk volt.

A pénteki napon az Ápoló és Gondozó Intézet külön termében indult a hivatalos program, ahol helyi és szlovák vállalkozókat meginvitálva „Az EU jövője és alapértékei” címmel vállalkozói párbeszéd folyt az EU szlovák-magyar kapcsolatokat támogató programjairól. A meghívott vendégek közt volt Balla Mihály országgyűlési képviselő, aki a „Mit tesz a kormány a kisvállalkozások elősegítésére?” címmel tartott beszámolót. A Qudrát Kft. ügyvezető igazgatója Majoros Sándor Nógrád megye építőipari tevékenységeit ismertette. A helyiek részéről Tajti Norbert a Profilplast Kft. ügyvezetője az üzem hazai és nemzetközi piacairól tartott előadást. Végül Dr. Döbrei Tamás a Döbrei AgroFarm Kft vezetője az Ipoly völgyi szarvasmarha tenyésztéséről számolt be. Az este folyamán megérkeztek Csehországból is a vendégek, akik boldogan fogadták a viszontlátást.

A szombati napot a hagyományokhoz hűen a focipályán tartottuk. A délelőtt folyamán helyi és Szlovákiából érkező labdarúgók játszottak a füves pályán. A gyerekeknek régi játékokból volt játszóház, cikázott a dodzsem, s jó pár piaci árus kínálta portékáját. Fenséges illat terjengett, hiszen forrtak a gulyások, rotyogott a kondérokba a pörkölt. Karcsi bácsinak és maréknyi csapatának hála az idén sem maradtunk éhesek. A vadételek kedvelőieért a szécsényi vadászok visszatérő „szakácsai” szorgoskodtak.

A délután kulturális programját a sokszínűség jellemezte. Aki a népzene, népdalt szereti az biztosan örült a szécsényi Palóc Néptáncgyűttesnek, a Dobroda zenekarnak, az óvári táncosoknak, a citerazenekarnak Bénáról vagy a helyi iskolások műsorának. A sportosabbak megnézhatték a modellező repülőgép bemutatót vagy a Timi-Tanya lovasbemutatóját. A komolyzenét kedvelőknek Nagy Ibolya és Krasznai Tamás operett részleteket adott elő. A mulatós zene sem maradhatott el, itt a Capuccino együttes játszott, s táncra perdített sokakat. A fiatalokat a Havanna Táncstúdió csinos táncosai latin lépésekkel és Dred & Doris együttes üde könnyűzenei koncertje szórakoztatta. A kulturális műsorokat megszakítva sor került a tombolahúzásra, ahol több mint 120 ezer forintnyi ajándék talált gazdára. S elbűcsúztatták az Önkormányzat két nyugdíjba vonult tagját is. Kovács Jánosné – akit mindenki csak Marikának ismer – az óvoda konyhájától búcsúzott. Liptayné Palotás Erika pedig a helyi általános iskolából ment nyugdíjba. Kívánunk nekik erőben és egészségben gazdag nyugdíjas éveket. A napnak csak egyetlen programja volt, ami nem aratott sikert: az a „Sörivő és virsli evő verseny”. Erre csak két jelentkező akadt. Valószínűnek tartom, hogy ennek az oka az lehetett, hogy Karcsi bácsiék nagyon jól főztek, így már senki nem volt éhes.

A vasárnapi nap aztán olyan programokat hozott, amely még a faluban nem volt. Az ünnepi szentmisére a templom zsúfolásig megtelt, s együtt imádkozott cseh, szlovák és magyar. Délután aztán a Kossuth úton felzúgtak a motorok. Erdős Csaba és csapata kaszkadőrmutatvánnyal kápráztatták el a nagyérdeműt. Volt itt egy kerekedés, fejen állás, kézen állás motoron. Tűzön átugrás s megannyi lélegzetelállító mutatvány. Csak remélni tudom, hogy senki nem próbálja meg őket utánozni. Utána a pályán folytatódott a műsor. Ha nem is az Edda, de az Edda majdnem – vilkei rockzenekar- kezdésére egy órát várakozott a közönség, de utána nyugtázták, hogy megérte. Az este a Bikini koncerttel zárult, ahol a legendás D. Nagy Lajos és csapata olyan bulit csapott élő showjával, hogy azt méltán emlegetjük még egy ideig.

Így telt tehát az idei Falunap. Három napig jól szórakoztunk, jól elfáradtunk. Mégis egy kérdés foglalkoztat engem: Miért van az, hogy lehet a faluban bármilyen program (falunap, szüreti, karácsony, szánkóverseny stb...) van akit semmi nem érdekel? Végignézttem a közönségen, többen voltak a környékbeli favakból, Szécsényből és Szlovákiából, mint a helyiek. Miért van ez? Ennyire befásultunk? A falusi ember már mulatni sem tud? Mivel nem tudom a megfejtést, így e mondattal zárnam írásomat: Ha már itt lakunk Ludányhalásziiban, akkor éljünk is itt.

Bódiné Fenyvesi Mónika

Sport

10. hely, 4-4, szezon kezdés

Az előző újságban a 19. fordulónál hagytam abba az írásomat. Az utolsó 4 meccsen sikerült pontokat szereznünk. Először Ipolyvecén vívtunk egy ki-ki meccset és sikerült egy igazságos 0-0-al befejeznünk a mérkőzést. Következő meccsünket Szécsényben játszottuk, ahol 3-0-ra sajnos kikaptunk, de elmondhatjuk, hogy emelt fővel jöhettünk le a pályáról, hiszen néhány megye I-es játékos ellen kellett játszani. Az utolsó előtti meccsünket Csitáron vívtuk meg, félidőben a hazaiak már 2-0-ra mentek, de végül sikerült 2-2-re lehozni a meccset. Az elmaradt Varsány elleni meccsünket szintén idegenben játszottuk, az első negyedórát nagyon jó kezdtük és vezetést is szerezhettünk volna, ha egy sima 11-est befúj a bírós. Sajnos így a csapat kicsit széthullott így lett a vége 5-1. A 2012/2013-as szezont a 10. helyen zártuk (2 ponttal maradtunk le a 8. helyről).

Július 27-én már sokadszorra „összezapott” LSE az Öregfiúkkal, kiélezett, jó hangulatú meccset vívtak a csapatok. A mérkőzés során, hol az LSE irányította a játékot, hol az Öregfiúk okoztak nagy fejfájást az LSE védőinek. A sípszó egy igazságos 4-4-es döntetlen mérkőzést zárt le. Fáradtan ült le mindkét csapat, hogy elfogyassza a gulyást, majd néhány sör mellett jót beszélgessenek.

Itt a nyakunkon a 2013/2014-es szezon, amit augusztus 25-én kezdtünk Ipolytarnócon. Csapatunkat 2 játékos hagyta el: Atovics Gábor (Piliny SE), Tisztartó Ádám (Varsány SE). Vannak olyan játékosok is, akik már visszavonultak: Nyerges József, Tóth Szabolcs. Két játékos érkezett hozzánk: Baranyi Roland (Szécsény VSE), Bagoly Szabolcs. 12 csapattal indul a Közép csoport, Hont a Nyugati csoportból jött át a mi csoportunkba. Nagy reményekkel vágunk ennek a szezonnak is. Reméljük végre egy jó eredményt tudunk felmutatni (pl. 8. hely).

Jó szurkolást a meccsekhez.

Végh Tamás

Hajrá LSE

Hazai meccsek az őszi fordulóban		
2013.09.01	17:00	LSE-Nógrádmarcfal
2013.09.15	16:30	LSE-Szécsény VSE II
2013.09.29	16:00	LSE-Kétdobony SE
2013.10.13	15:00	LSE-Mohora SE
2013.10.20.	14:30	LSE-Szondy SE Hont
2013.11.03	13:30	LSE-Varsány SE

Tisztelt Olvasók!

Pár éve gyűlnek már a faluról készült régi képek, eddig kb. 200-250 db régi fotó került digitalizálásra. A jövő év két eseményének apropóján azonban ismételten a tisztelt nagydíjazott felé fordulok. Egyrészt a készülő családtörténeti munkákhoz szeretnék fényképeket gyűjteni, főként azon családok tagjairól, melyek a múben meg fognak jelenni, és elsősorban század eleji, vagy a II. világháborúig bezárólag (ezen családok: *Halászi*: Bucskó, Bujáki, Debrei, Galó, Gyebnár, Krista, Mester, Nagy, Sutor, Szeles, Végh, Zsigmond, *Ludány*: Barna, Brunda, Hallai, Jancsi, Józsa, Kalos, Kovács, Kurucz, László, Marton, Miricz, Mosó, Oravec, Puszt, Rigó, Róka, Süllei, Vonsik – jövőre a halászi családok történetét tervezzük megjelentetni, majd két év múlva a ludányiakét).

Másrészt; a jövő esztendőben lesz az I. világháború kirobbanásának 100. évfordulója. Ehhez kapcsolódóan tervezem a háborúban részt vett ludányi és halászi lakosok adatbázisát összeállítani, életrajzi adatokkal és (amennyiben lesz hozzá) fényképekkel kiegészítve. Ide a fronton készült fotókra, vagy katonai portrékra lenne szükségem.

Kérem tehát a tisztelt Olvasókat, aki vagy az egyik, vagy a másik ügyben segítségemre tudna lenni, az jelezze felém.

Minden segítő szándékot előre is hálással köszönök!

Kovács Krisztián

Ludányhalászi Hírmondó

Kiadja és előállítja: Ludányhalászi Önkormányzat
Felelős kiadó: Kovács Imre polgármester
Tel: (32) 556-020

Szerkesztőbizottság: Bódiné Fenyvesi Mónika, Brunda Dániel, Brunda József, Kovács Krisztián, Lelovics Tamás, Simon Gábor, Végh Imre, Végh Kornélné, Végh Tamás

Email: ludanyhalaszihirmondo@gmail.com
Honlap: www.ludanyhalaszi.hu/hirmondo